

РЕШЕНИЕ

№ 6877

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Боряна Петкова
ЧЛЕНОВЕ: Десислава Корнезова
Полина Величкова

като разгледа дело номер **10718** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. Р. В., като пълномощник на С. Б. Д. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ от 21.08.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 6^{-ти} състав по н.а.х. дело №5583/2025г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, тъй като според него решаващият състав на съда е основал фактическите си изводи върху негодни доказателства. Смята, че необосновано първостепенният съд е възприел като доказани факти и обстоятелства, които не се установяват със събраните доказателства по делото. Твърди, че макар и да е официален документ, протоколът за пътнотранспортното произшествие (ПТП), на който съдът е основал изводите си, не може да установи по безспорен начин причината за произшествието. Поддържа, че протоколът за ПТП не се ползва с обвързващата доказателствена сила на официален свидетелстващ документ по чл.179, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) относно механизма на настъпване на ПТП и причинноследствената му връзка с настъпилите вреди. Прави искане съдебното Решение по н.а.х. дело №5583/2025г. да бъде отменено и вместо него по същество на спора да бъде отменено и НП №24-4332-029113/28.11.2024г., издадено от началник група към Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция”.

Ответникът – НАЧАЛНИК група в Отдел „Пътна полиция” на СДВР, оспорва касационната жалба. В писмени бележки от 09.12.2025г., чрез упълномощената юрк. С. К. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и липсват касационни основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско

възнаграждение.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП) дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №24-4332-029113/28.11.2024г. на касатора С. Б. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, на основание чл.179, ал.2, предл. 1^{-во} ЗДвП, за това, че на 13.11.2024г. около 15¹⁵ часа, в [населено място], в.з. „Камбаните“ по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил Шкода О., с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Й., и до №1, поради движение със скорост, несъобразена със състоянието на пътя (мокра настилка) навлиза в насрещната лента и реализира ПТП с насрещнодвижещия се лек автомобил М. с ДК [рег.номер на МПС] , с което виновно е нарушил нормата на чл.20, ал.2 ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №24-4332-029113/28.11.2024г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Д. е извършил вмененото му нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност. Решаващият състав е обосновал извод, че наличието на мокър пътен участък съставлява предвидимо препятствие за водача на пътното превозно средство (ППС) и той е бил длъжен и е могъл да предвиди тази опасност и съответно да реагира и да я избегне. Приел е също, че широчината на платното за движение, за която липсват данни да е била различна в различните участъци на пътя, също е била обстоятелство, което водачът е възприел и е бил длъжен да съобрази при избиране на скоростта на движение на моторното превозно средство (МПС).

Решението е правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от първостепенния съд.

С разпоредбата на чл.20, ал.2 ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр.51/2007г.) водачите на пътни превозни средства са задължени при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

Според приложимата норма на чл.179, ал.2 ЗДвП (редакцията ДВ, бр.101/2016г.) който

поради движение с несъобразна скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал.1 причини ПТП, се наказва с глоба в размер 200 лева, ако деянието не представлява престъпление. Според определението, дадено в §6, т.30 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за движението по пътищата, ПТП е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети.

В случая всички относими факти са били установени от административнонаказващия орган и кореспондират напълно със събраните писмени и гласни доказателства, включително Протокол за ПТП №2024-1022-17257-1/13.11.2024г., съставен от длъжностни лица от Отдел „Пътна полиция“, в който са отразени щетите настъпили от ПТП, както и Скицата към Протокола за ПТП, съставена на мястото на произшествието, която Д. е подписал и от която може да се направи обоснован извод за начина на настъпване на ПТП.

От анализа на разпоредбата на чл.20, ал.2 ЗДвП следва извод, че законът изисква от водачите на пътни превозни средства да избират скоростта на движение в съответствие с конкретните условия на пътя и съобразно собствените си възможности, така, щото да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, какъвто безспорно е и настоящият случай. Както правилно е приел първостепенният съд, именно конкретната пътна обстановка – мокър асфалт, съчетана с особеностите на пътя - по-тясно пътно платно, е изисквало касаторът да съобрази при избора на скоростта, което очевидно не е било сторено.

Извън горното и за пълнота на мотивите следва да се отбележи и следното: Съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението. В хода на съдебното следствие касаторът не е посочил и не е ангажирал доказателства, които да оборват отразените в АУАН фактически констатации.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на EUR 85 (осемдесет и пет евро), на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и във вр. с чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото в РБългария.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 21.08.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 6^{-ти} състав по н.а.х. дело №5583/2025г.

ОСЪЖДА С. Б. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата EUR 85 (осемдесет и пет евро) – разноски по к.а.х. дело №10718/2025г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.